

Rezervāti un dabas parki

Nacionālie parki ir plaši apvidi, kam raksturīgi nozīmīgi izcili dabas veidojumi, cilvēka darbības neskartas un mazpārveidotas ainavas un kultūrainavas, biotopu daudzveidība, kultūras un vēstures pieminekļu bagātība un kultūrvides īpatnības. Nacionālo parku galvenais uzdevums ir dabas aizsardzība, kultūrvēsturiskā mantojuma saglabāšana, zinātniskās izpētes, izglītošanas un atpūtas organizēšana, kuru ierobežo dabas un kultūrvides aizsardzības mērķi. Latvijā ir četri nacionālie parki:

Gaujas Nacionālais parks (1973)

Slīteres Nacionālais parks (1999)

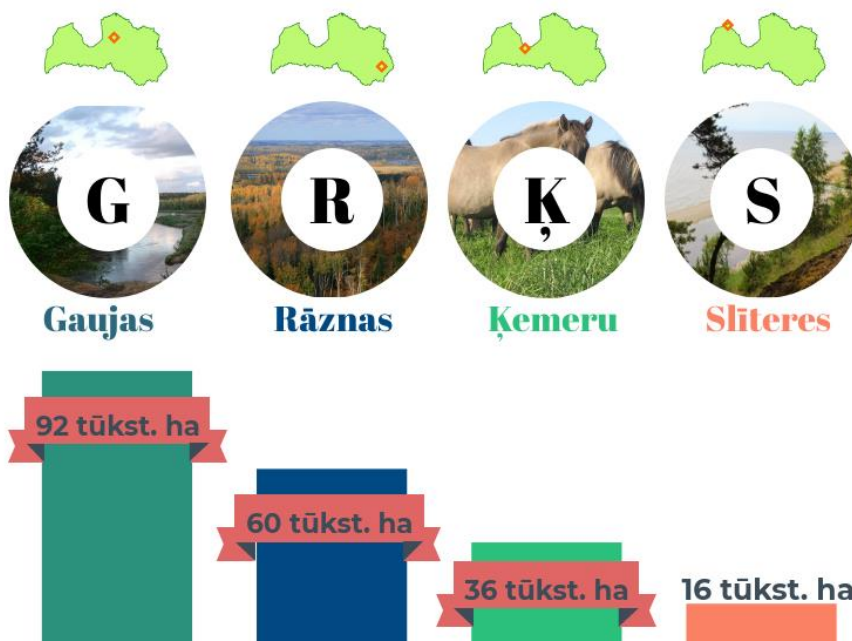
Ķemeru Nacionālais parks (1997)

Rāznas Nacionālais parks (2007)

Nacionālie parki

Dabas rezervāti ir cilvēku darbības neskartas vai mazpārveidotas teritorijas, kurās tiek nodrošināta dabisko procesu netraucēta attīstība, lai aizsargātu un izpētītu retas vai tipiskas ekosistēmas un to sastāvdaļas. Latvijā ir izveidoti četri dabas rezervāti:

Krustkalnu (1977)

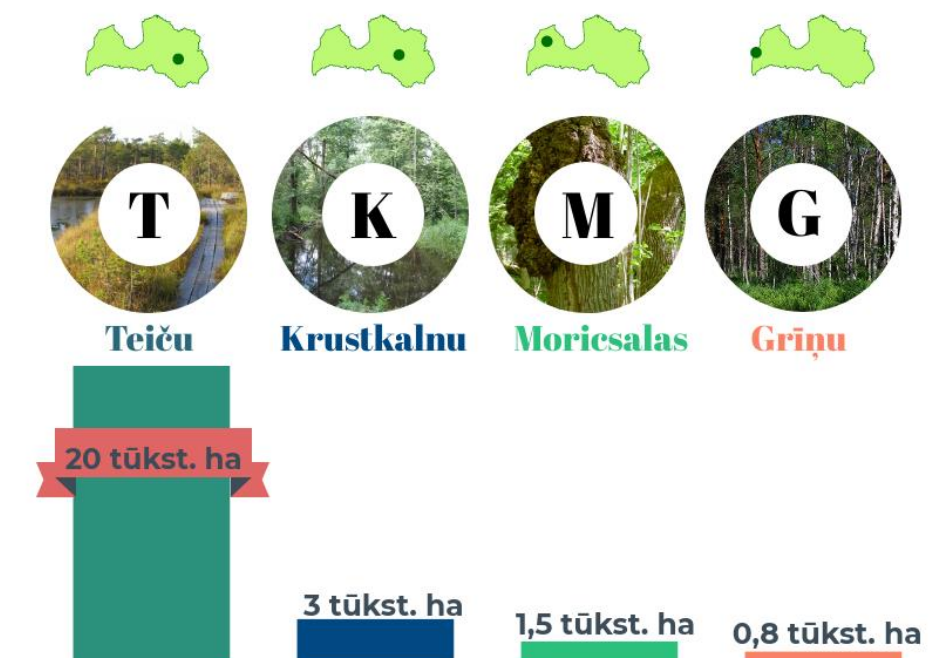
Teiču rezervāts (1982)

Moricālas (1912)

Grīņu (1936)

Rezervāti

Datu avots: Centrālās statistikas pārvaldes publikācija “[Latvijas statistikas gadagrāmata, 2017](#)”

Informatīvais materiāls tapis sadarbībā ar Dabas aizsardzības pārvaldi un plašāka informācija par īpaši aizsargājamām dabas teritorijām atrodama interneta vietnē www.daba.gov.lv.